

Cauza C-352/23 [Changu]¹**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

7 iunie 2023

Instanța de trimitere:

Administrativen sad Sofia-grad (Bulgaria)

Data deciziei de trimitere:

29 mai 2023

Reclamant în litigiul principal:

LF

Pârât în litigiul principal:

Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Obiectul procedurii principale

Litigiul principal a fost inițiat printr-o acțiune formulată de un resortisant al unei țări terțe împotriva deciziei de respingere a cererii sale de protecție internațională și de refuz al acordării statutului de refugiat și a statutului umanitar (protecție subsidiară).

Obiectul și temeiul juridic al procedurii preliminare

Cererea de decizie preliminară este formulată în temeiul articolului 267 al doilea paragraf TFUE și privește interpretarea considerentului (15), precum și a articolului 2 litera (h) și a articolului 3 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și

¹ Prezenta cauză este denumită cu un nume fictiv, care nu corespunde numelui real al unei părți la procedură.

la conținutul protecției acordate (denumită în continuare „Directiva 2011/95”), a considerentului (12) și a articolului 14 alineatul (2) din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (denumită în continuare „Directiva 2008/115”), precum și a articolelor 1, 4 și 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Prin intermediul cererii de decizie preliminară se ridică problema dacă reglementarea bulgară care prevede posibilitatea de a acorda unui străin statutul umanitar (care, în dreptul bulgar, corespunde protecției subsidiare în sensul Directivei 2011/95) nu atunci când el ar putea fi expus unui risc real de a fi supus unor vătămări grave, ci atunci când există „alte motive umanitare”, este compatibilă cu dispozițiile menționate. Instanța de trimitere solicită în special să se stabilească dacă durata considerabilă a șederii străinului pe teritoriul Bulgariei, de aproximativ 27 de ani, constituie un „motiv umanitar” care să justifice acordarea statutului umanitar (protecției subsidiare), ținând seama de împrejurarea că el se află în situație de ședere ilegală, că nu i s-au eliberat documente de identitate și că, în cea mai mare parte a șederii sale, nu a dispus de mijloace suficiente pentru a-și satisface cele mai elementare nevoi – hrană, igienă personală și cazare. În acest context, se pune de asemenea întrebarea dacă inacțiunea autorităților naționale, care, în cursul acestei lungi perioade, nu au stabilit statutul străinului pe teritoriul Bulgariei în conformitate cu legislația națională aplicabilă, nu încalcă dispozițiile susmenționate ale cartei.

Întrebările preliminare

1) Considerentul (15), articolul 2 litera (h) și articolul 3 din Directiva 2011/95 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie interpretate în sensul că permit unui stat membru să introducă o reglementare națională de acordare a protecției internaționale pentru motive de compasiune sau umanitare care, în conformitate cu considerentul (15) și cu articolul 2 litera (h) din Directiva 2011/95 (alt tip de protecție), nu are nicio legătură cu logica și cu spiritul Directivei 2011/95, sau trebuie interpretate în sensul că, într-un asemenea caz, dreptul național al statului membru care acordă protecție internațională nu are nicio legătură cu logica și cu spiritul Directivei 2011/95 sau și într-un asemenea caz este necesar ca posibilitatea acordării de protecție „pentru motive umanitare”, prevăzută de dreptul național, să fie conformă cu standardele de protecție internațională, în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2011/95?

2) Considerentul (12) și articolul 14 alineatul (2) din Directiva 2008/115 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea

resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, coroborate cu articolele 1 și 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), impun statelor membre în mod imperativ obligația de a emite resortisanților țărilor terțe o confirmare scrisă care să ateste că aceștia se află în situație de ședere ilegală, dar nu pot fi încă returnați?

3) În cazul unui cadru juridic național a cărui unică dispoziție care reglementează statutul unui resortisant al unei țări terțe pentru „motive umanitare” este cuprinsă în articolul 9 alineatul (8) din Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (Legea privind azilul și refugiații, denumită în continuare „ZUB”), o interpretare a acestei dispoziții naționale care nu are nicio legătură cu caracterul Directivei 2011/95 și cu motivele pe care aceasta se întemeiază este compatibilă cu considerentul (15), cu articolul 2 litera (h) și cu articolul 3 din Directiva 2011/95?

4) Articolele 1, 4 și 7 din cartă impun, în vederea aplicării Directivei 2011/95, să se examineze dacă șederea îndelungată pe teritoriul unui stat membru a unui resortisant al unei țări terțe fără un statut stabilit constituie un motiv autonom pentru acordarea de protecție internațională pentru „motive umanitare imperative”?

5) Obligația pozitivă a unui stat membru de a garanta respectarea articolelor 1 și 4 din cartă permite o interpretare în sens larg a măsurii naționale prevăzute la articolul 9 alineatul (8) din ZUB, care depășește logica și standardele de protecție internațională prevăzute de Directiva 2011/95 și necesită o interpretare legată exclusiv de respectarea drepturilor fundamentale absolute prevăzute la articolele 1 și 4 din cartă?

6) Neacordarea protecției, în conformitate cu articolul 9 alineatul (8) din ZUB, unui resortisant al unei țări terțe care se află în situația reclamantului poate conduce la nerespectarea de către statul membru a obligațiilor care îi revin în temeiul articolelor 1, 4 și 7 din cartă?

Legislație internațională

Convenția privind statutul refugiaților, adoptată la Geneva, la 28 iulie 1951, de către Conferința plenipotențiarilor Națiunilor Unite cu privire la statutul refugiaților și apatrizilor (denumită în continuare „Convenția de la Geneva”);

Convenția europeană a drepturilor omului (denumită în continuare „CEDO”): articolele 1, 3 și articolul 8 alineatul (1).

Dispozițiile și jurisprudența Uniunii Europene

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene: articolele 1, 4 și 7 și articolul 19 alineatul (2);

Directiva 2011/95: considerentul (15), articolul 2 litera (h) și articolul 3;

Directiva 2008/115: considerentul (12), articolul 6 alineatul (4), precum și articolele 8 și 14;

Instanța de trimitere citează jurisprudența Curții de Justiție referitoare la următoarele: noțiunea de „motive umanitare imperioase” – Hotărârea din 18 decembrie 2014, M’Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452, punctele 39 și 40); termenul de îndepărtare a unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală – Hotărârea din 20 octombrie 2022, Centre public d’action sociale de Liège (Retragerea sau suspendarea unei decizii de returnare) (C-825/21, EU:C:2022:810, punctul 50); inadmisibilitatea existenței unui statut intermediar al resortisanților țărilor terțe – Hotărârea din 3 iunie 2021, Westerwaldkreis (C-546/19, EU:C:2021:432); indiferența autorităților unui stat membru care conduce la o stare de degradare a persoanei vizate, care este incompatibilă cu demnitatea umană – Hotărârea din 19 martie 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, punctul 92).

Dispoziții de drept național

Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (Legea privind azilul și refugiații, denumită în continuare „ZUB”): articolul 1, articolul 8 alineatul (1), articolul 9 alineatele (1) și (8), articolul 29, articolul 40 alineatele (1) și (3), articolele 76a și 76c;

Zakon za chuzhdentsite v Republika Bulgaria (Legea privind străinii în Republica Bulgaria, denumită în continuare „ZChRB”): articolul 9e, articolul 9h alineatele (1) și (4), articolul 10 alineatul (2), articolul 14 alineatul (1) și alineatul (5) punctul 1, articolul 22 alineatul (1), articolele 27, 28 și 44b, punctul 16 din Dopolnitelni razporedbi (Dispoziții suplimentare) la această lege;

Pravilnik za prilozhenie na Zakona za chuzhdentsite v Republika Bulgaria (Regulamentul de punere în aplicare a ZChRB): articolele 3 și 11;

Zakon za bulgarskite lichni dokumenti (Legea privind documentele de identitate bulgare): articolul 14 alineatul (1), articolul 55 alineatele (1) și (3) și articolul 57.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii

- 1 Reclamantul, cetățean tanzanian, și-a părăsit în mod ilegal țara de origine și a intrat pe teritoriul Bulgariei în anul 1996. De atunci, reclamantul a făcut mai multe încercări de a-și regulariza statutul în Bulgaria, depunând în mod succesiv, în anii 1997, 2004, 2006, 2007, 2008, 2009 (două cereri de protecție), 2012, 2014, 2017 și 2021, un total de unsprezece cereri de protecție internațională. Cererile sale au fost respinse în principal pentru motivul că nu existau motive care să justifice acordarea statutului de refugiat sau a statutului umanitar (protecție subsidiară).

2. Întrucât reclamantul nu dispune de documente de identitate, el nu poate fi încadrat în muncă și nu își poate asigura hrana și locuința. El a fost condamnat definitiv în mai multe rânduri pentru achiziționarea și deținerea de stupefiante. Reclamantul susține că a fost arestat de organele de poliție în mai multe rânduri și că a petrecut trei ani în închisoare și o anumită perioadă într-un centru închis de primire pentru solicitanții de azil, administrat de Darzhavna agentsia za bezhantsite (Agenția de Stat pentru Refugiați, denumită în continuare „DAB”). Împotriva reclamantului au fost adoptate mai multe măsuri administrative coercitive în temeiul ZChRB în vederea îndepărtării și a returnării sale în țara de origine. Niciuna dintre aceste măsuri nu a fost pusă în aplicare.
3. Procedura în fața instanței de trimitere a fost inițiată în legătură cu cea de a unsprezecea cerere de protecție internațională depusă de reclamant la 13 aprilie 2021. În această cerere, reclamantul a susținut că în Bulgaria nu există o ambasadă a Tanzaniei, pentru a obține un pașaport tanzanian, că trebuie să se deplaseze la cea mai apropiată ambasadă a acestei țări, care se află la Berlin, că nu dispune de mijloacele necesare pentru a se deplasa în acest oraș și că o asemenea călătorie lungă i-ar pune în pericol viața din cauza stării sale de sănătate deteriorate. Reclamantul a declarat că nu a putut urma un tratament în țara sa de origine din cauza lipsei de acces la asistență medicală. El a susținut totodată că și-a petrecut jumătate din viața sa conștientă în Bulgaria, că s-a integrat în societatea bulgară și că stăpânește limba bulgară.
4. Prin decizia din 29 aprilie 2021, autoritatea competentă a DAB a declarat cererea inadmisibilă. Aceasta a considerat că dispozițiile ZUB nu erau aplicabile în speță și că, în conformitate cu procedura prevăzută de ZChRB, reclamantul trebuia să fie returnat în țara sa de origine de către Direktsia „Migratsia” kam Ministerstvo na vatreshnite raboti (Direcția pentru Migrație a Ministerului de Interne) sau de către Organizația Internațională pentru Migrație.
5. Această decizie a fost anulată printr-o hotărâre a Administrativen sad Sofia-grad [Tribunalul Administrativ al orașului Sofia, Bulgaria] din 25 noiembrie 2021. În această hotărâre, s-a considerat că principiul nereturnării este aplicabil în ceea ce îl privește pe reclamant, având în vedere afirmația acestuia potrivit căreia călătoriile lungi i-ar pune în pericol în mod direct viața, ca urmare a deteriorării stării sale de sănătate. Încălcarea acestui principiu ar constitui un motiv pentru acordarea statutului umanitar, care justifică, de asemenea, admisibilitatea cererii de protecție.
6. În cadrul procedurii administrative care a urmat, pârâtul, Zamestnik-predsedatel na DAB (vicepreședintele DAB), a emis la 10 august 2022 decizia atacată în fața instanței de trimitere, prin care a refuzat să îi acorde reclamantului statutul de refugiat sau statutul umanitar, pentru motivul că acesta din urmă nu dovedise existența unei temeri întemeiate de persecuție sau a unui risc real de a suferi vătămări grave. Pârâtul a constatat că motivele personale invocate în legătură cu integrarea reclamantului în societatea bulgară nu constituie motive pentru

acordarea statutului umanitar și că integrarea invocată este infirmată de condamnările definitive ale reclamantului.

Principalele argumente ale părților din litigiul principal

- 7 Reclamantul susține că ZChRB nu este aplicabilă în privința sa și că singura posibilitate de a stabili statutul său este cea prevăzută la articolul 9 alineatul (8) din ZUB, care prevede că un „statut umanitar poate fi acordat și pentru alte motive umanitare”. El ar locui în Bulgaria de aproape 27 de ani și ar avea dreptul la respectarea vieții sale private, a demnității umane și a drepturilor fundamentale consacrate de cartă. Potrivit reclamantului, vidul juridic în care se găsește reprezintă un tratament inuman și degradant care încalcă articolul 3 din CEDO.
- 8 Pârâtul susține că acțiunea trebuie respinsă în măsura în care nici nu au fost stabilite împrejurări care să justifice acordarea statutului de refugiat în temeiul articolului 8 alineatul (1) din ZUB – și anume, nu există o „temere bine întemeiată de a fi persecutat din cauza rasei, religiei, naționalității, opiniilor politice sau apartenenței la o categorie socială” – , nici motive care să justifice acordarea statutului umanitar (protecției subsidiare) în temeiul articolului 9 alineatul (1) din ZUB – lipsesc așadar indicii cu privire la „un risc real de a fi supus unor vătămări grave, precum pedeapsa cu moartea, execuția, tortura, tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante sau amenințările grave la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional.” Potrivit pârâtului, statutul juridic al reclamantului trebuie să fie reglementat în conformitate cu ZChRB.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 9 Instanța de trimitere consideră că din situația de fapt a cauzei, nu rezultă, de fapt, în ceea ce îl privește pe reclamant, nici o „temere bine întemeiată de a fi persecutat” nici un „risc real de a fi supus unor vătămări grave”. Potrivit instanței menționate, acest lucru se datorează faptului că problema măsurilor care trebuie luate de către autoritățile naționale competente față de reclamant nu se pune în legătură cu o persecuție sau cu un risc de a suferi vătămări grave în cazul unei eventuale returnări în țara de origine, ci în ceea ce privește situația specifică a reclamantului în Bulgaria.
- 10 În ceea ce privește posibilitatea eventuală de a elibera un permis de ședere pentru motive umanitare, instanța de trimitere precizează că dreptul național, în special ZChRB, nu prevede o astfel de posibilitate, contrar articolului 6 alineatul (4) din Directiva 2008/115, potrivit căruia „[s]tatele membre pot decide în orice moment să acorde un permis de ședere autonom sau orice altă autorizație care conferă un drept de ședere, din motive de compasiune, umanitare sau de altă natură, unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor”. Cu toate acestea, instanța de trimitere consideră că ordinea juridică a Uniunii nu impune statelor membre obligația de a acorda, doar pentru motive umanitare, un

drept de ședere unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală. Disponerea de o astfel de posibilitate e dată de libera lor apreciere.

- 11 După ce a introdus cereri de protecție internațională în cursul unui interval de timp considerabil, pentru a i se acorda azil sau statutul umanitar (protecția subsidiară), reclamantul solicită, în cadrul procedurii în fața instanței de trimitere, ca statutul umanitar menționat la articolul 9 alineatul (8) din ZUB să îi fie acordat pentru motive umanitare legate de faptul că se află de mult timp în Bulgaria fără a fi în posesia unor documente de identitate și, pentru o mare parte din această perioadă, fără a dispune de mijloace pentru hrană și locuință. Instanța de trimitere consideră că, având în vedere situația în care se află reclamantul, singura posibilitate de a-i regulariza statutul în conformitate cu dreptul bulgar este de a aplica articolul 9 alineatul (8) din ZUB, menționat anterior, acordând reclamantului statutul umanitar (protecție subsidiară) pentru motive de ordin umanitar.
- 12 Cu toate acestea, instanța de trimitere are îndoieli cu privire la compatibilitatea articolului 9 alineatul (8) din ZUB cu Directiva 2011/95 și în special cu considerentul (15), precum și cu articolul 2 litera (h) și cu articolul 3 din această directivă. Potrivit considerentului (15) al directivei, „[r]esortisanții țărilor terțe sau apatrizii a căror ședere este autorizată pe teritoriul statelor membre din motive care nu decurg din nevoia de protecție internațională, ci din motive de compasiune sau umanitare, cu titlu discreționar, nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive”. În opinia instanței de trimitere, din definiția noțiunii de „cerere de protecție internațională”, prevăzută la articolul 2 litera (h) din această directivă, rezultă că dreptul Uniunii permite ca un resortisant al unei țări terțe să poată „solicita în mod expres o altă formă de protecție, care se solicită separat, în afara domeniului de aplicare al acestei directive”.
- 13 În același timp, articolul 3 din Directiva 2011/95 prevede că „[s]tatele membre pot adopta sau menține standarde mai favorabile pentru a decide care sunt persoanele care îndeplinesc condițiile de acordare a statutului de refugiat sau care sunt persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, precum și pentru a stabili conținutul protecției internaționale, în măsura în care respectivele standarde sunt compatibile cu prezenta directivă”.
- 14 În acest context, din perspectiva instanței de trimitere, se pune întrebarea dacă dispozițiile menționate mai sus ale Directivei 2011/95 permit o reglementare națională care prevede posibilitatea de a acorda protecție internațională „din motive de compasiune sau umanitare, cu titlu discreționar” [considerentul (15) din preambulul directivei menționate], iar nu pentru motivele menționate în această directivă sau, dimpotrivă, dacă o astfel de acordare de protecție în sensul articolului 3 din directivă trebuie să fie compatibilă cu aceasta.
- 15 Instanța de trimitere amintește că, potrivit jurisprudenței Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă Supremă, denumită în continuare „VAS”) noțiunea de „alte motive umanitare”, prevăzută la articolul 9 alineatul (8) din ZUB, acoperă situații diferite de cele prevăzute la alineatul (1) al acestui

articol și în care există un risc real ca un străin să sufere vătămări grave aduse integrității sale la întoarcerea în țara sa de origine.

- 16 În jurisprudența sa, VAS pornește de la premisa că articolul 9 alineatul (8) din ZUB acordă o protecție specială care se aplică numai în cazuri excepționale, legate de situația străinului în țara sa de origine, și care nu implică motive economice, sociale sau familiale care depind exclusiv de voința persoanei care solicită protecție. Într-o serie de decizii, VAS a confirmat acordarea statutului umanitar în temeiul articolului 9 alineatul (8) în cazuri în care această dispoziție a fost aplicată din motive speciale, cum ar fi protejarea interesului superior al copiilor minori, menținerea unității familiei, protecția împotriva violenței domestice, o criză umanitară în țara de origine etc.
- 17 În ceea ce privește durata excesivă a șederii ilegale a străinului în Bulgaria într-o situație precum cea din litigiul principal, această împrejurare nu constituie un motiv de acordare a statutului de refugiat și a statutului umanitar (protecție subsidiară) în temeiul jurisprudenței naționale.
- 18 Cu toate acestea, din punctul de vedere al instanței de trimitere, se ridică problema dacă durata lungă descrisă a șederii străinului, fără documente de identitate și fără mijloace pentru a-și asigura hrana și locuința, constituie un motiv independent de acordare a protecției internaționale pe baza unor „motive umanitare imperioase” în sensul punctului 39 din Hotărârea Curții de Justiție din 18 decembrie 2014, M'Boj (C-542/13, EU:C:2014:2452). La punctul 39 menționat mai sus, Curtea a precizat că „reiese din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului că, [...] decizia de a îndepărta un străin afectat de o maladie fizică sau mintală severă către o țară unde mijloacele de tratare a acestei maladii sunt inferioare celor disponibile în statul menționat ar putea ridica o problemă de compatibilitate cu articolul 3 din CEDO, în cazuri cu totul excepționale, când motivele umanitare care militează împotriva acestei îndepărtări sunt imperioase (a se vedea în special Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea N. împotriva Regatului Unit din 27 mai 2008, § 42)”. Cu toate acestea, la punctul 40 din această hotărâre, Curtea de Justiție a statuat că faptul că, într-un asemenea caz, un străin nu poate să fie îndepărtat către o țară în care nu există tratamentele adecvate „nu implică faptul că acestuia trebuie să i se autorizeze șederea într-un stat membru pe baza protecției subsidiare”.
- 19 Instanța de trimitere consideră că starea de sănătate deteriorată a reclamantului trebuie examinată în contextul principiului nereturnării, consacrat la articolul 33 din Convenția de la Geneva și la articolul 19 alineatul (2) din cartă, și că o eventuală încălcare a acestui principiu poate ridica întrebări privind aplicarea articolului 3 din CEDO și a articolului 4 din cartă, care interzic tratamentele inumane și degradante.
- 20 Instanța menționată citează punctul 57 din Hotărârea din 3 iunie 2021, Westerwaldkreis (C-546/19, EU:C:2021:432), în care Curtea a statuat că „[a]r fi contrar atât obiectului Directivei 2008/115, [...] cât și modului de redactare a

articolului 6 din această directivă să se tolereze existența unui statut intermediar de resortisanți ai unor țări terțe care s-ar afla pe teritoriul unui stat membru fără drept și fără permis de ședere [...], dar în privința cărora nu ar mai exista nicio decizie de returnare validă”.

- 21 În plus, instanța de trimitere citează punctul 50 din Hotărârea Curții din 20 octombrie 2022, Centre public d'action sociale de Liège (Retragerea sau suspendarea unei decizii de returnare) (C-825/21, EU:C:2022:810), potrivit căruia „obligăția impusă statelor membre la articolul 8 [din Directiva 2008/115] de a efectua îndepărtarea [unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală], în ipotezele prevăzute la alineatul (1) al acestui articol, trebuie îndeplinită în cel mai scurt termen (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 decembrie 2011, Achughbabian, C-329/11, EU:C:2011:807, punctul 45)”. Această cerință nu a fost îndeplinită în ceea ce îl privește pe reclamant, care a rămas în Bulgaria de la intrarea sa pe teritoriul bulgar în anul 1996 și până în prezent, în pofida faptului că au fost dispuse împotriva sa mai multe măsuri administrative coercitive în vederea returnării în țara sa de origine.
- 22 Instanța de trimitere menționează și Hotărârea din 19 martie 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218), în care, la punctul 92, Curtea amintește situația în care „indiferența autorităților unui stat membru ar avea drept consecință faptul că o persoană în întregime dependentă de ajutorul public s- ar afla, independent de voința sa și de alegerile sale personale, într- o situație de lipsuri materiale extreme, care nu i- ar permite să facă față celor mai elementare nevoi, cum sunt îndeosebi cele de a se hrăni, de a se spăla și de a- și asigura o locuință, și care i- ar aduce atingere sănătății fizice sau mentale sau ar aduce- o într- o stare de degradare incompatibilă cu demnitatea umană (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 21 ianuarie 2011, M.S. S. împotriva Belgiei și a Greciei, CE:ECHR.2011:0121JUD003069609, punctele 252-263)”.
- 23 În acest context, din punctul de vedere al instanței de trimitere, se ridică problema dacă inacțiunea sau indiferența autorităților naționale, în cursul unei perioade îndelungate, în ceea ce privește stabilirea statutului unui resortisant al unei țări terțe pe teritoriul Bulgariei în conformitate cu dreptul național aplicabil, constituie o încălcare a articolelor 1, 4 și 7 din cartă, precum și a articolelor 3 și 8 din CEDO.
- 24 Potrivit instanței de trimitere, situația în care se află reclamantul constituie o încălcare a drepturilor sale fundamentale prevăzute la articolele 1, 4 și 7 din cartă, întrucât este supus unui tratament inuman și degradant, demnitatea sa umană este încălcată și viața sa privată nu este respectată. Dispozițiile menționate anterior nu permit, într-un caz precum cel din litigiul principal, ca resortisantul unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală, a cărui îndepărtare a fost de fapt suspendată din cauza examinării cererii sale, să fie privat de posibilitatea de a-și satisface nevoile cele mai elementare, și anume hrana, igiena personală și locuința.

- 25 În consecință, instanța de trimitere apreciază că, în speță, articolul 9 alineatul (8) din ZUB ar trebui să facă obiectul unei interpretări în sens larg, întrucât aplicarea sa nu se face luând în considerare motivele de acordare a protecției subsidiare prevăzute de Directiva 2011/95, ci cu respectarea drepturilor fundamentale consacrate de cartă.
- 26 Instanța de trimitere susține că, în dreptul național, nu există nicio dispoziție care să prevadă dreptul unui resortisant al unei țări terțe, aflat în situație de ședere ilegală, de a obține o confirmare scrisă a situației sale, în sensul articolului 14 alineatul (2) din Directiva 2008/115 coroborat cu considerentul (12) al acesteia. În cazul examinat în litigiul principal, statutul nestabilit al reclamantului este „tolerat” de stat, în măsura în care acesta din urmă a permis șederea ilegală de lungă durată a reclamantului pe teritoriul său fără a emite o confirmare scrisă a situației sale, în conformitate cu dispozițiile menționate ale acestei directive.